

Пухнасті друзі

Наталі Сухова

Про автора

Наталія Сухова звичайна вчителька англійської мови, яка живе в маленькому містечку Ізюм, Харківської області. Війна і окупація змінили життя кожного і зруйнували затишний світ. Але навіть у цій жорстокій реальності Наталія намагалася допомогати дітям, які були в Ізюмі під час окупації і беззахисним тваринам. Це оповідання про маленьку врятовану собачку. Авторка і її нова домашня улюблениця щасливі жити разом і сподіваються, що вам сподобається їх історія.

Про Художницю

Яна Трубіна - талановита художниця, яка подарувала чарівні малюнки для цього оповідання

Про організацію

Організація Schaukelpferd була заснована в 2013 році для надання короткострокової або довгострокової та сталої допомоги дітям у надзвичайних ситуаціях, щоб було можливим безтурботне дитинство, а потім самостійне життя. Невдовзі після початку війни в Україні 24 лютого 2022 року було ініційовано проект «Допомога дітям України», щоб забезпечити дітей, зокрема міста Харкова та міста Ізюм Харківської області, теплом, здоровою їжею, евакуацією, маленькі радості і знання того, що вони не самотні.

Schaukelpferd e.V.

Пухнасті друзі

або

Веселі пригоди Піраточки і маленького Кошеня

1 *Несподівана знахідка.*

Маленька Піраточка солодко позіхнула і потягнулася під ковдрочкою. Вона почула, що Мама вже повернулася з пробіжки, а Тато ставить чайник і готує каву.

- Моя Булочка ще не прокинулася? - долинув голос Мами.

- Твоїй Булочці не завадить побігати, бо в тебе на ліжку вже

цілий Батончик!

- Вона не товста, вона пухнаста! - засміялася Мама і побігла до Піраточки.

- А в кого це виглядає хвостик?

Хвостик вже давно метеляв, почувши голос Мами. Цей хвостик, мало того що сам вилазив з-під ковдрочки, ще й

втягав задні лапки. Як би Мама не вкривала, хвостик все одно знаходив шпаринку, вилазив, а під ковдрою залишалися голова і передні лапки. Почувши кроки Мамаи хвостик закрутився, немов вентилятор.

-Доброго раночку, моя солоденька Манюнька! Моя Піраточка ще спить? Хто не хоче прокидатися?

Піраточка вже вилізла і стрибнула до Мамаи на ручки.

- Кава готова!

Мама пила свою каву зі своїм бісквітом і давала собачці її спеціальне печиво. Фу. Воно зовсім не таке смачне, як бісквіти, але... Мама суворо заборонила їсти зі столу і Піраточку тепер годували лише її спеціальною їжею.

Мама бігала кожного ранку. Одного разу і Піраточка попросилася побігати. Але... Що це за жах?! Мама що, бігає не до кінця вулиці а десь... далеко... у ліс... Пх - пх- пх-пх... Піраточка втомилася ще на початку пробіжки і Мама бігла з нею на ручках. Отже, тепер коли Мама прокидалася, Піраточка міцно - міцно заплющувала очі і сопіла з усієї сили, щоб ніхто не брав її з собою. Її накривали гарненько ковдрочкою і вона ніжилася у ліжку далі. Після ранкового печива у Піраточки дуже важлива справа - їй треба обходити двір. Це ж її володіння! І вона тут охороняє! Вона тут головна собачка, треба все обнюхати і прогнати чужих котів. Правда, є один кіт... Мурчик... Він більший за Піраточку і до того ж

дуже нахабний! Одного разу він навіть пошкрябав їй носика! Піраточка дуже голосно заскавучала і вискочила Мама з капцем і погнала злого кота з двору.

- Я тобі дам зараз капцем по морді! Будеш ображати мою собаку!

Піраточка зализувала носика, а Мама жбурнула тапок у кота. Потім підняла маленьку на ручки і повторювала:

- Не гуляй без мене! Бачиш, які тут злі коти! Ображають мою Зірочку!

Так, з Мамою не страшно. Але Піратка вже нічого не боїться! (Окрім Мурчика. Але можна голосно погавкати, і Мама одразу вискоче і прожене!) То раніше вона була маленькою полохливою Принцесою, а тепер вона - смілива, відчайдушна собака! Ніщо її не може налякати! Вона тут головна володарка! Ну, є ще три кішки - Муся і Ташка (чорні) і смугаста Марселіна. Муся - справжня отаманша цієї котячої банди. Піраточка спочатку боялася їх, але вони зрозуміли, що ця собачка - улюблениця Мами, і Мама може навіть прогнати їх капцем, як вони почнуть її ображати. Отже, кішки не чіпали її. Навіть проганяли чужих котів.

Перестрибуючи через травичку, Піраточка майже закінчила свій обхід, як раптом з ямки під парканом на неї витріщилися великі жовті очі! Чорна яма з жовтими очиськами!!! Піраточка, підібравши хвостик, кинулася рятуватися! А

потім... згадала, що вона смілива і нічого не боїться. Якщо щось буде дійсно страшне - то голосно погавкає і Мама врятує. Отже... обережно.. Піраточка наблизилася до ями і ...Ой! Знову ці очі! Вона сказала: "Рррр... гав!" І очі заплющилися і запищали від страху. Та це ж... кошения! Маленьке чорне кошения!

2 У собачій кімнаті.

Кошеня від страху заплющило очі і намагалося закопатися у ямку якнайглибше! І Піраточка теж подумала : " От мала нахаба! Прийшла у мій двір! А раптом Мама полюбить це мале більше, ніж мене! Геть звідси!" І ще голосніше погарчала!

А потім... А потім згадала, як вона сама була кинута, беззахисна, одинока у тому страшному лісі... І нікого не було поряд... Як їй було самотньо і страшно... І подумала про свою Маму, яка знайшла її. І прихистила. " Ні! Я впевнена, що Матуся любить мене по-справжньому! Я їй потрібна! І кошенятко мене не замінить!" Отже, Піраточка почала копати ямку, щоб дістати те мале створіння.

І ось до кошеняти прийшов справжній страх! Зараз ця страшенна собака відкопає його і з'їсть! Воно від страху заплющило очі і раптом... раптом... О Боже... Носик почув, чим пахне від собаки... М'яско, ковбасонька і ще щось незрозуміле... Лапки почали витягуватися, щоб носик дістав до собачки і зрозумів, що ж це таке... оте.. незнайоме.. таке приємне.. І носик кошеняти опинився у Піраточки між зубками!

Піраточка аж підскочила від такого нахабства! Ще до ротика їй коти не залазили! Піраточка відскочила від ямки, а кошеня вилізло, слідуючи за смачним ароматом.

- Годі! Ходімо, мала нахаба. Тільки обережно. Якщо тебе побачуть три бандитки - вони тебе проженуть, не встигнеш і лапку на сходинку поставити.

"Що це за три Бандитки? Мабуть, люті собаки!" - розмірковувало кошеня і йшло за своєю рятівницею.

Піраточка зайшла в дім. На щастя, Тато готував курку і вся котяча банда була на кухні, голосно волила і стрибала майже Татові на голову. "В них же повні миски їжі.. Ой! Курочка! Зараз пристрою кошеня до своєї миски і сама побіжу за шматочком!"

Кошенятко прошмигнуло за собакою і опинилося у кімнаті

перед повною мискою каші з м'ясом! Воно почало їсти так жадібно, що навіть передні лапки опинилися у мисочці! Піратка навіть забула про курку.. Животик кошеняти роздувався як повітряна кулька, і в це мале створіння вже вмістилося півмиски! Воно жадібно чавкало, хрюкало і пищало від щастя.

- Тихіше, мале! Бо тебе знайдуть і викинуть! - попередила собачка.- В домі й так три кішки! Мама казала, що це забагато. І тільки одна собачка! Це - Я!

Кошеня відірвало свою замурзану мордочку від каші.

- Ой! А це що? В маленькій мисочці?

- Це - спеціальне собаче вітамінізоване печиво! Щоб у мене було красиве хутро і міцні зубки. Але воно не таке смачне, як Мамине печиве. І зовсім не солодке...

Але кошеня не слухало, а хрумтіло печивом. Так ось що це був за такий приємний аромат! Вітамінізоване печиво!

З повним животиком, яке стало кругле, як барабан, кошеня лежало разом з Піраточкою у її ліжку.

- Це твій куточок?

- Куточок? - засміялася Піраточка. - Це мій дім! Це особисто моя кімната. У цьому ліжечку я сплю вдень, а вночі - он, бачиш великий диван? Там я сплю з мамою. Вона не може без мене заснути. Їй самій страшно. Я її охороняю, захищаю...

- Ой! Ти охороняєш свою Маму? Від кого?

- Від злодіїв! Я ж - собака! Зі мною Мама нічого не боїться!

- А ти мене будеш охороняти?

- Ти розумієш... Тут живе справжня котяча банда! Їх бояться усі. Окрім мене, звісно! Але ми домовилися - я не чіпаю їх, а вони тоді не чіпають мене...Отже, від них я тебе не можу захистити. Тільки Мама може. У неї є чарівні капці, і усі коти їх бояться.

Задоволене сите кошеня солодко засинало у собачому ліжечку. "Це для собак може котяча банда, а для мене, я впевнена, ці Розбійниці будуть люблячими тіточками... Вони побачуть, що я маленьке кошеня, і будуть вчити мене і ще візьмуть у свою банду... І я теж стану розбійницею!" Кошени заснуло і бачило сон, як воно бігає з усією котячою бандою і полює на великих собак. І всі їх бояться...

3 Знайомство.

Піраточка дивилася на це маленьке кошеня, яке солодко сопіло у її ліжечку і згадувала, як її прийняла велика добра кішка Маркіза. Коли вона сама була маленьким цуценям. І ось тепер, біля неї лежить крихітне, брудне, блохасте кошеня. Вона тільки почала дрімати, як почула сердите шипіння.

Отаманша котячої банди, Муся, стала біля дверей і вигнула спину.

- Що це за непорозуміння! Де воно взялося! Хто пропустив??? - і озирнулася на Ташку та Марселіну.

Вони самі висунули здивовані морди:

- Як воно пройшло? Геть звідси!

Але кошеня спало у ліжку собаки... І кішки не заходили у кімнату.

- Нічого. Почекаємо тут! - і сіли півколом біля дверей.

Піраточка згадала, як ці три кішки сідали півколом біля мисочки і не пускали її. Але Мама поставила їй мисочку прямо у кімнату і двічі Мусю виносили з кімнати, після того ці хуліганки не заходили до неї.

Піраточка знала, що всіх їх маленькими знаходили на вулиці. Мусю взагалі годували з пляшечки молоком, бо коли її

знайшли, вона була така мала, що не вміла їсти. Ташку Тато забрав від ворон, які дзьобали її, а вона не могла сховатися, а Марселіну забрали, бо в неї був поламаний хвостик. І хоча вони знали, що таке життя на вулиці, всіх чужих котів та кошенят гнали з двору і не пускали до себе. Тато обожнював котів. Він піклувався про них і купував їм смаколики, знімав з дерев, прокидався вночі щоб запусити або випустити.

Кошеня солодко потягнулося... Ой - ой! Повний животик бурчав і хотів до туалету.. Кошеня прокинулося і почуло зле шипіння. Всі три кішки як по команді піднялися, вигнули спину, розпушили хвости і зашипіли:

- Геть звідси, малий блохастик! Це наші володіння!

- Ой- ой! А як же я вийду геть, якщо ви стоїте на порозі!

- Ти ще зараз від нас по вухам отримаєш, що сюди прийшло!

Але кошеня вже не могло слухати. Воно шукало туалет... пісочок... або земельку... Ось велике дерево! Прям у горщику! І земля під ним м'якенька... Кошеня зручно вместилося і... Усі кішки аж роззявили рота! Такого нахабства ніхто у цьому будинку не дозволяв! Ходити в туалет у Мамини квіти! Хоча їх у Мама було дуже багато, вони знали, як Мама любить їх і не дозволяє навіть близько підходити.

- Любий, а що за котячий збір під моїми дверима? Що вони там побачили? Що...???

Саме у найприємніший момент для кошляти Мама зайшла у кімнату. І кішки задоволено замуркотіли і почали усі разом тертися об мамині ноги. "Дивися, яке страшно, невиховане і до того ж блохасте! Ще й брудне! Ще й туалет робить у твоїх квітах! Викидай його негайно!" - муркотіли задоволено усі разом

- Ромчик!!!! Це ти знову приніс? - заволала Мама так, що Тато аж підскочив на кухні і прибіг у кімнату.

Розгублене перелякане кошеня сиділо у горщику біля слідів свого злочину і не знало де йому ховатися!

- Ах ти ж манюньке! Перелякалося! Йди на ручки! - сказав

Тато, взявши кошеня до себе. - Ну чого так волати! Ти ж його перелякала, а воно он яке маленьке! В нього серце мало не вискочило!

- Подивися у горщик з моєю пальмою!

- Ось, бачиш, воно вже привчено до горщика. І здобрює тобі квіти! А ти кричиш!

- Так! В нас вже три кішки! - сказала Мама, вказуючи на всіх трьох.

- Ти хочеш викинути таке маленьке на вулицю??? В тебе немає серця!

- Так. Зараз літо. Хай живе на дворі. А потім віддамо у добрі руки.

- Добре, добре... - пробурмотів Тато і поніс кошеня до себе. - Не бійся, маленьке, в нас свій двір, і дім великий, на всіх місця вистачить!

Кошеня не знало, чи радіти, чи лякатися... В Татових руках було так тепло і безпечно... Але собачка була права - в домі живе справжня котяча банда, і їй буде важкувато. Але! В цьому домі в неї вже два союзники - Піраточка і Тато! Отже, подивимось.

4 Перше купання.

- Треба його викупати, дати пігулку від паразитів, позбавити від бліх. Але воно таке мале.. Мабуть, краплі дуже рано, вимиємо у шампуні, - клопотала Мама.

- А як це - вимиємо? - запитало здивоване кошеня.

- Ой! Це дуже приємно! - відповіла Піраточка. - Спочатку Мама буде поливати тебе теплою водичкою, потім буде мити шампунем, потім - кондиціонером для хутра! Бачиш, як у мене блищить! Бо в мене спеціальний! З маслом кокосу і горіхів! Я тобі покажу, як це!

Піраточка підвелася з ліжечка і побігла до Мами, взявши в зубки повідець.

- Гуляти? Манюнька, тільки недовго. Давай якраз сходимо і купимо шампунь для кошенят.

Мама одягнула свою улюбленицю і вони пішли разом.

Три кішки як по команді оточили кошеня, але їх побачив Тато і вихопив мале до себе.

- Що ж ви такі недобрі?

Всі разом примружили свої очі. "Нічого! Дочекаємося! Це наш дім і наша територія"

А Піраточка не гаяла часу. Вона качалася спинкою у пилюці, по землі, чухала мордочку об асфальт і терлася вушками.

- Ах ти ж маленьке, брудне поросятко! Будемо купати тебе після прогулянки. Спочатку тебе, а потім - кошеня.

Собачка сама заскочила у душову кабінку, Мама включила душ, і Піраточку почали мити всіма її шампунями, кондиціонерами, обережно вимили вушка... Піраточка насолоджувалася теплою водичкою і піклуванням Мами. А кошеня дивилося з полички у ванній.... І щось йому не подобалося... Так багато води... І піни .. ой, краще втекти!

Але Мама зачинила двері у ванну, витягла Піраточку, загорнула у рушник і передала Татові. А потім взяла кошеня.

Ой - ой - ой -ой!!! Яка ж тільки мокра вода! "Рятуйте! Допоможіть!!! Мене миють!" - волато кошеня щосили! Воно шкрябалось і виривалося.

- Ромчик! Допомогай! Я не впораюся! - волала Мама.

Прибіг Тато і вони вдвох намазали кошеня спеціальним шампунем і загорнули у рушник.

- Поглянь, воно мені усі руки розідрало! Таке мале і таке шкрябуче!

"Все! Це справжнє знущання над кошенятами! Я само втечу з цього пекельного будинку! Ці кішки - справжні бандитки! Ця Мама - знущається! І ще й собака... Вона... Вона... Піратка! Мабуть, зла, і у бою з котами втратила око! Все! Втечу!" - думало кошеня і пручалося. Але... потім зігрілося у рушнику і через деякий час було

якесь дивне відчуття... Ніхто не кусав його шкірку! Не хотілося чухатися, ті ранки, що воно вже розідрало, заспокоїлися, і дійсно стало приємно. Тато набрав теплу воду і через деякий час його поклали разом з рушником у неї. Було не так страшно, але коли кошенятко нарешті витягли, воно чкурнуло щосили на вулицю і залізло на дерево. Переконавшись, що його ніхто не дістане, почало вилизувати свою шубку.

- Ніколи більше не повернуся! Краще жити на вулиці, ніж терпіти такі знущання!...

Але хутро тепер було таким м'яким... І стало так приємно, бо ніде більше не свербіло і не чухалося... І ті блохи, які усе

маленьке життя допікали кошеня - зникли!

- Добре. На цей раз їх пробачу. Повернуся.

Мама теж обробляла ранки.

- Таке мале і таке вередливе... Справжнє чортеня! Всі руки пошкрябало, - жалілася Мама.

- Його ж ніколи не купали, що ж ти хотіла... Нічого, тепер чисте і без бліх.

- Знайдемо гарну родину і віддамо в добрі руки.

- Добре, тільки хай трохи підросте, бо мале дуже.

Кошеня слухало їх розмови і... Не дивлячись на те, що само хотіло втекти, вже не хотіло йти в добрі руки. Щось тут починає подобатися .. і хутро стало таке м'яке і чисте! Після цих жорстоких знущань... Воно буде старатися не бруднитися і може його не будуть мити.

Кошеня злізло з дерева. Тато взяв його на руки.

- Давай занесу. Бо бачиш, ці три розбійниці на тебе чекають.

Маленьке кошенятко швидко заскочило у ліжко до Піраточки. Тваринки притулилися одна до одної та задрімали. "Все ж таки, який сьогодні незвичайний день! - розмірковувало кошеня .- Собака - друг, коти - вороги, вода - знущання, але бліх більше немає... Як все дивно!" Кошеня замуркотіло і солодко заснуло.

5 *Маленька бешкетниця*

Кошенятко дивувалося маленькі собачці. Як справжня Принцеса, собачка мила лапки після прогулянки, дуже охайно їла і ніколи не поспішала, носила красиві сукні, і мала гарну зачіску.

Одного дня до неї прийшла особлива тіточка, вона дістала якісь дивні інструменти - і почалося справжнє знущання. Піраточку скубли, вичісували хутро, розчісували гребінцями, стригли та підпилювали кігті, потім дістали страшну дзижчалку і почали стригти. А потім особливими ножицями стригли навколо носика та ока. І Піраточка не смикалася і не гарчала! І навіть не намагалася нікого вкусити! Оце справжня героїня! Про всяк випадок кошеня застрибнуло на найвищу шафу, щоб його не почали стригти. А то раптом... Як вчора... ще й купати будуть...

Піраточка, справжня красуня, з новим манікюром і зачіскою, позувала для фото. А потім Мама їй дала таку смачнющу ковбасоньку! "За таку ковбаску і я буду стригтисся! Але... не зараз." Маленьке кошеня захотіло злізти, але як?... Ой, застрибувати було легше! Воно перескочило на штори і потихеньку полізло вниз. Але як навмисно жирна чорна муха сіла на ту ж саму штору і кошеня, як справжній скелелаз, полізло за нею! Гострі кігтики дозволяли рухатися швидко, зараз ця муха буде здобиччю!

- Ах ти ж Чортеня! На моїх шторах! - верещала Мама,

знімаючи кошень. Муха від такого страшного крику впала зі штори і її спіймала Муся, а кошень винесли на двір.

- Та що ж ти за розбишака така! Ще й на шторах гойдається!

Кошень вже залізло на своє улюблене дерево і звідти чекало поки Мама заспокоїться.

"От, якби стати такою чемною, як Піраточка... Всі б мене любили. Буду в неї вчитися!"

Але в кошеняти нічого не виходило! Воно не могло спокійно гуляти. Лапки неслися з шаленою швидкістю і залітали на дерево на самісіньку верхівку! Вдома у мами також росли дерева, але менші, ніж на вулиці. Одного дня кошень загралося так сильно! Воно уявляло, що тепер стало дикою пантерою у джунглях і перестрибувало з одного горщика на інший, залазило на драбинки, які підпирали квіти, кусало листя, уявляючи, що там сховалися скажені кажани... Від цього дикого полювання один горщик все ж таки впав. "Ага! Хижа рослина! Я тебе перемогла!" - і кошень кинулося на повалене дерево.

Ой... як знову верещала Мама... "Віддамо в будь які руки! У будь яку родину! Доки це Чортеня не рознесло увесь дім!"

Піраточка допомогала Мамі. Лапками підгортала землю, а Мама збирала назад у горщик.

- Не дивно, що це Чортеня просто викинули з дому! Воно ж мабуть там все рознесло! Чого ж його тільки нам підкинули?

Кошеня хотіло сказати, що воно ніколи не було в домі. Воно народилося у сараї і жило з братиками та сестричкою і з мамою. А потім якась велика людина забрала їх усіх і кидала по черезі через паркани... І воно опинилося тут. Згорнувшись у клубочок біля Піратки кошеня розповідало їй свою історію.

- Мене теж знайшла Мама у лісі. Але раніше я жила у квартирі, а потім мої люди поїхали, а мене залишили. І ось тепер я з Матусею.. Не бійся, вона добра. А Тато взагалі котів любить. Тільки не гарсай по квітах і не гойдайся на шторах. І тебе будуть любити, - заспокоювала Піратка.

- А ти мене любиш?

- Так, я тебе люблю.

І кошеня, щасливе і заспокоєне, сховалося під ковдрочку собачки і мріяло, як всі будуть любити його.

6 Полювання на змії

Найкраще було спати з Татом. Він любив засинати під наукові фільми і кошеня лягало зверху на Тата і уважно дивилося. Цього разу показували фільм про анаконд, удавів та гримучих змії. Вони були такі страшні та небезпечні! Вони могли задушити не те що кошеня, а й велику людину! А та страшна змія - ще й кусалася отрутою!

Кошеня негайно побігло ділитися своїми міркуваннями з Піраточкою.

- А раптом вони вже є у дворі? - переймалося кошеня.

- Хто?

- Страшні гримучі змії!

- Ну тоді ходімо шукати разом!

І друзі вийшли на подвір'я. Ласкаво гріло сонечко, коники та бабки ховалися у зеленій траві, і коли кошеня бігало у пошуках небезпечних змії, комахи вистрибували або злітали. Це так весело було полювати на них! Кошеня геть забуло про отруйну небезпеку і стрибало вище коників. А Піраточка старанно обходила двір. Більш за все собачка любила ритися у землі, розкопуючи чиїсь нірки. А тепер у цих ямок з'явилася нова мета - раптом це нора змії? Лапки працювали як справжні маленькі екскаватори, і по самий хвіст у землі, Піраточка рила із задоволенням нові й нові

ЯМКИ.

- Тут немає! І тут немає! А в тебе як?

- І в мене немає! - з радістю підстрибувало кошеня.

Муся бігла з мишею в зубах і аж зупинилася від цієї чудасії - брудна, вся в землі та пилюці собака, і кошеня, що вистрибує з трави. Що вони шукають?

- От дурні... На мишей треба полювати! Чуєш, мале? Ось! Справжні корисні коти приносять господарям мишей! А ти... Точно, віддадуть тебе у будь-які руки, і забудуть. Користі від тебе ніякої, тільки шкода...

Муся поважно підняла мишу і пішла на кухню до тата.

Друзі почули голос:

- От розумничка, справжня мисливиця!

Вони кинули полювання на змії та самі побігли в хату.

- Стій! Куди??? Піратка! Негайно митися! Оце так брудне порося!

Поки Піратку мили, кошеня побачило на тумбочці... Щоб ви гадали? Справжню змію! Чорну, з двома головами! Вона лежала не рухаючись, а на хвості була сіра гримучка! "Дві голови? Так, це мабуть, гримуча змія - мутант! Зараз я врятую всіх від цієї потвори!" - і сміливе кошеня накинулося на це отруйне створіння. Кусь - немає однієї голови! Кусь - немає другої! Ще один кусь - і немає хвоста! Ось тобі! Ти не знаєш, що на тебе полює відчайдушна мисливиця! Що там ті миші! Ось - змія!

Кошеня взяло голову змії і понесло до Тата. І поклало біля його ніг. Голосно замуркотіло, привертаючи увагу.

Тато подивився... Підняв зміїну голову... І голосно запитав:

- Люба, а де твої навушники?

- Які? Нові чорні? На тумбочці лежать. Тобі вони потрібні?

- Та ні... Просто питаю..

Тато швиденько пішов до тумбочки прибрати сліди злочину, але кошеня схопило хвіст з гримучкою і побігло до Мами..

- Сій! Дурне! Тікай краще, поки Мама не бачить!

Але Мама якраз виносила Піратку у рушнику з ванної... І побачила кошеня, а потім погризені навушники, і Тата з одним навушником у руках.

- Ні! Це просто неможливо! Це справжнє Чортеня!

Кошеня вже знало цей тон, й щодуху вилетіло на вулицю і залізло високо на дерево.

Ех... воно ж так старалося, хотіло всіх врятувати... А то не змія, а якісь навушники...

Пізно ввечері, коли вже стемніло, Піраточка вискочила на двір і вони разом тихенько зайшли у дім.

- Ніхто мене тут не любить, - жалілося кошеня. - Кішки ображають, кожен раз як бачуть, або шиплять, або лапою б'ють... Мама завжди свариться... Точно, віддадуть мене і не згадають..

- Я тебе люблю, - заспокоювала собачка, - і Тато. Ти просто маленька дуже, і не знаєш, як гарно поводитися. Я навчу тебе. І ти будеш слухняною і не будеш бешкетувати...

- Добре. Я буду старатися...

Друзі засинали. "Але все ж таки як сьогодні було весело! І копатися у землю, і відкушувати голови, тобто навушники! Хі-хі! Який все ж таки був чудовий день"

7 Найсмачніші ласощі

Якби Піраточку запитали, чому вона закопує своє печиво... Вона б не знала, що відповісти. Але, коли була вже зовсім сита, вона закопувала печиво у своє ліжечко. Під ковдру, під матрасик, під подушечку, у щілини між матрасиком і обідком ліжечка, під саме ліжечко. Чомусь печиво в пилюці та павутинні, яке вже засохло, але яке вона знаходила несподівано, було таке смачне! Іноді серед ночі Піраточка зістрибувала з ліжка Мами, бо любила поритися лапками і знайти один смаколик. Похрумкати і тоді далі спати. А може й два смаколика.

Маленьке кошеня знайшло таємне місце з печивом. Це ж справжній скарб! Точно, не дарма собачку звать Піратка! Вона знаходить скарби і закопує їх! Печиво вже не мало такого приємного аромату, деяке було надгрижене... Але..

Піраточка солодко сопіла з Мамою, а кошеня витягувало лапками печиво. Ням - ням.. Хрум - хрум.. Як смачно їсти вночі! Навіть трохи сухе. Мабуть, у сяйві зірок печиво стає напрочуд смачним! Ой, треба ще пошукати...

До ранку кошенья з'їло все печиво, що старанно ховала собачка.

Вранці Піраточка прокинулася і пішла трохи підкріпитися своїми запасами. І... Ой! Ой - ой! А де вони? Собачка рила лапками своє ліжечко, сердилася, навіть трохи пищала...

- Де ж воно! Ну де? Я ж сюди складала!

Кошенья зрозуміло, що подруга шукає печиво, яке воно з'їло вночі... Що ж робити! Тихенько кошенятко вийшло з кімнати... Але ж тут чекала уся котяча банда!

- Ага! Попалося! Зараз ми надаємо тобі по вухах!

І кошеня щосили чкурнуло з хати! Швидше! На своє
улюблене дерево!

Воно просиділо там до обіду.

Аж раптом побачило, що вся банда біжить за Татом, який
йде з крамниці.

- Курочка! Копчена курочка! - муркотіли вони всі разом.

Тато на кухні робив салат з копченої курки та овочами. Тато
був справжній кухар, і коли він щось готував - всі коти були
поруч.

У кошеняти виник план! Все одно було соромно перед
подругою за печиво... Але маленька розбишака ну ніяк не
могла зупинитися вночі! А зараз можна вполювати
справжню смакоту... І поділитися...

Кошеня обережно зайшло на кухню. По шторі залізло на
карниз. Потім на шафу - як раз над столом... Залишилося
тільки дочекатися, коли Тато відвернеться! І ось - Тато взяв
три шматочки і відвернувся, щоб розкласти їх у миски
розбійниць.

Стриб! Кошеня схопило найбільший шматок і як комета
вилетіло з кухні! Одним стрибком перелетіло через двері і
заскочило в ліжко Піраточки.

- Їж! Скоріше! Поки не забрали!

- Ах ти ж Чортеня! - долинув голос Тата. - Де ж ти є?

Злий Татусь шукав маленьку злодійку, а коли побачив, як друзі поспіхом їдять вкрадений шматок... розсміявся!

- Люба! А ну, йди сюди! Подивися на цих хитрунів!

Мама і Тато стояли у дверях і сміялися...

- Піратка! Та тобі ж не можна копченого! Та хіба ж ви голодні!

Задоволені друзі були раді. Піраточка махала хвостиком, а кошеня голосно мурчало. Воно пишалось, що нагодувало свою подругу такою смакотою. І вирішило зізнатися.

- Це я з'їла твоє печиво вночі... Будь ласка, не ображайся!

- Та Мама мені нове насипала! Вона побачила, що я засмучена, бо не можу знайти, і насипала нове. Я люблю їсти вночі. Вночі смачніше.

Наступного дня Мама бігала з телефоном, щоб сфотографувати кошеня.

- Та посидь ти хоч трохи! Як же я оголошення дам!

- Яке оголошення? - спитав Тато

- Що ми віддаємо Чортеня, тобто кошеня, в добрі руки! Я ж хочу фото виставити, а воно бігає так, що я тільки хвіст спіймала!

Та у Мами нічого не вийшло. Вирішили повісити на паркані аркуш паперу з малюнком.

"Веселе, активне кошеня шукає нових господарів. Дуже любить гратися. Має гарний апетит. Віддамо у добрі дбайливі руки!"

- Я б його вже у будь - які руки віддала!

- Ага. Якщо спіймаєш, - сміявся Тато. - Ти ж допиши: "Активно ловить мух на шторах, лазить по стінах, маленька злодійка, краде все, що заманеться. Не дасть вам нудьгувати!"

- Ти що! Хто це Чортеня тоді візьме!

"Правильно Тато сказав - я втечу! І ні в які руки не піду! Мені й тут добре! Он яка в мене собака! У якого кошеня є власна собака? А в мене - є!"

Піраточка обіцяла голосно гавкати, якщо хтось чужий зайде у двір. Разом веселіше! І це дуже гарно, коли в тебе є веселий друг. Навіть такий маленький бешкетник.

8 *Перша здобич*

Ось! Знову! Піраточка гавкає! Значить, треба щодуху тікати!
Ой! Двері зачинені.. Знову якась тіточка і голос Мами:

- Воно дуже любить гратися! Таке активне, таке грайливе!
Дружнє до собачок...

- А це хлопчик чи дівчинка?

Мама трохи замислилася.

- Розумієте.. Воно таке активне, що я просто не можу його
схопити і роздивитися. Ось, заходьте, он воно спить у
собачому ліжечку.

Але Мама не встигла домовити, як кошеня кулею вилетіло з
кімнати, мало не збивши з ніг і Маму і тіточку.

- Ой, дійсно, активне. Де ж воно?

- Здається, я знаю, - з цими словами Мама побігла до дерева.
- Ах ти ж маленьке Чортеня! А ну злізай!

Але мале вже застрибнуло на дах, і піднявши хвоста бігло до
димаря.

- Вибачте, як ви його назвали?

- Не звертайте уваги! То ми кошеня так називаємо, бо хотіли
його віддати і не називали ім'ям.

- Чортеня... Дуже гарна характеристика. А собачку Ви не

віддаєте? Вона у Вас така мила, лагідна! Я її куплю.

- Собачка не продається ні за які гроші! - Мама схопила Піраточку на ручки. - Ні за які! Це мою улюблена дівчинка!

Тіточка пішла, а кошеня ще трохи посиділо і спустилося вниз.

- Послухай мене, - радила Піраточка. - Вся котяча банда ловить мишей. Вони не їдять, а приносять Мамі та Татові. Їх тоді хвалять, дають ковбасу і чухають за вушками. Може й тобі спіймати мишу? І тоді тобі не будуть шукати добрих господарів.

- А може зловити ящірку? Чи метелика? Або змію?

- Ні -ні! Більше ніяких маминих навушників! Тільки мишу! Я так розумію, хвалять тільки за мишей. Спробуй!

Отже вночі кошенья не пішло спати, а вистрибнуло через вікно і пішло полювати у сарай. Воно вже ловило метеликів і ящірок, і полювання приносило задоволення, але ж миша... Це буде вже дійсно круто! Як справжня мисливиця, кошенья вполює мишу! З цими мріями воно солодко заснуло і бачило уві сні гору жирних великих мишей. Аж раптом щось запищало... Навіть не розуміючи як, ще сонне, але гострими кігтками кошенья вхопило мишу і куснуло зубками.

Так, це була не жирна велика миша, але перша здобич!

Радісна мисливиця побігла до хати, перестрибнула через вікно і зайшла в кімнату. Ой, яка ж смачна ця миша! Але тут втрутилася Муся:

- Ой! Погляньте, хто ж це мишу сам їсть! Ти повинна залишити половину Мамі! І покласти їй на подушку! Мама прокинеться - а тут така смакота поруч! А бажано спіймати дві. І поклади нові півмиші у капці.

- Ой! Не знаю, чи встигну спіймати другу!

- А ти не барися! Клади залишки цієї на подушку, і бігом за іншою!

Кошенья послухало старшу кішку і побігло за новою здобиччю.

Нова здобич не швидко ловилася. Вже зійшло сонце і тільки вранці вполювалася нова миша.

Кошеня бігло з новим гризуном у зубах і мріяло як воно засуне цього у капці, як почула дикий вереск.

- Фу!!!! Боже, що це за гидота! Прямо на подушці! Муся! Ах ти негідна кішка! Нащо ти мені це поклала!

Муся оторопіла. Вона хотіла, щоб нагримали на мале, а отримала сама!

Мама раненько вставала на пробіжку і побачила такий сюрприз у себе на ліжку!

Кошеня розгубилося. Що ж робити з цією?

Мама вийшла на ганок і побачила Чортеня з мишею в зубах.

- Ой! Оце так новина! Ромчику! Глянь! Воно вже вміє полювати! Поглянь, таке маленьке, а справжній мисливець!

Кошеня вирішило з'їсти всю здобич самостійно. Бо щось Мама так верещала... Може, насправді, вона й не любить мишей. Треба їй просто показати, й цього досить.

- Давай не будемо його віддавати, - сказав Тато. - Ти ж бачиш, воно так любить бешкетувати, його за це ще й поб'ють. Хай з нами живе.

- Ромчику, в нас три кішки! Знайдемо добрих людей і віддамо.

- Тільки давай ім'я придумаємо. Бо коли ти звеш її Чортеня, всі лякаються. І це дівчинка.

- Ну... Це ж справжня мисливиця, і ще й хижачка. Давай звати її Багіра, як пантеру з казки.

Горда маленька Багіра пишалася, що вона вже не просто Кошеня, Чортеня, Мала Бешкетниця, а має своє власне ім'я. І таке красиве - Багіра!

Вона побігла хвалитися Піраточці.

- В мене тепер справжнє ім'я! Мама назвала мене Багірою!

- Красиво!

Багіра дивилася на маленьку собачку і згадувала, як Мама схопила її на руки і казала, що нікому не віддасть, коли у неї запитали чи не віддають саме собаку. Наче дійсно дуже боялася втратити.

- Піраточка! А чого Мама тебе так любить? Ти не полюєш на мишей. Дуже маленька, щоб охороняти. Майже ніколи не гавкаєш. Але в тебе багато одягу, ти їсиш найкращі смаколики, Мама за тебе завжди заступається... Чому так?

- Бо я її дуже - дуже люблю! Хіба ти не знаєш, що найбільша любов живе у крихітному собачому серці! Моя Мама це знає.

Багіра здивовано міркувала... Як це? Піраточка ж сама маленька. І серденько її ще менше. А любить вона усіх. І її, і Маму, і Тата, і усю котячу банду... І прихистила її у цьому домі саме собачка... Невже у цьому крихітному серці і справді так багато любові, що воно зігріває як сонечко? Тепер Багіра знала, що це так...

9 Пухнасті переможці

Мама переписувала оголошення.

"Маленьке активне кошеня шукає добру родину. Бажано, щоб було своє подвір'я. Дуже любить полювати і лазити по деревах. Ловить мишей, товаришує з собаками. Віддаємо у дбайливі руки безкоштовно! (собака не віддається!)"

Якась тіточка завітала, щоб подивитися на кошеня.

- Мені в село як раз потрібно! Там мишей повно і потрібна мисливиця! Де ваше кошеня? Воно дуже маленьке?

- Ні, вже трохи піросло! Зараз знайду!

- А чого ви про собаку писали? Я взагалі не люблю собак...

І тут Піраточка, у новому рожевому платтячку, з красивим бантиком вийшла до Мама. Вона зробила реверанс (витягнула передні лапки і поклала спочатку ліву лапку на праву, а потім праву - на ліву). Потім Піраточка покрутилася і стала на задні лапки і зробила "зайчика". Поки всі милувалися, кошеня швиденько хотіло вискочити і втекти, це був їх таємний план! Але... Ой лишенько! Двері зачинені!

- Ой! Яка ж тільки мила собачка! І така гарненька! А можна її погладити?

- Так, вона дуже добра. А ось і кошеня!

Тіточка гладила собаку, а Мама спіймала Багіру.

Піраточка побігла до дверей і почала шкрябати їх лапкою.

- Виходь, моя дівчинка! - сказала Мама і відчинила.

Шлях на волю відкрився!

- Це собачка так до туалету проситься? Яка ж вона розумна!

- Ось, тримайте кошеня, - Мама швидко сунула Багіру жінці. -
Ми віддаємо тільки кошеня.

І тут Багіра знала що робити! Вона почала кусатися, шкрябатися, викручуватися, гарчати, всіми своїми кігтями і зубами виривалася з рук тіточки!

- Ой! Та воно у вас скажене! Ви йому щеплення від сказу робили? Воно ж дике якесь! -

дивилася жінка на свої розідрані руки.

- Воно точно у вас вдома живе? Як начебто дикий чагарниковий кіт! Скажений просто!

Мама вже обробляла рани жіночки... Вона розуміла, що й ця тітка кошеня не візьме. Піраточка задоволена поверталася зі двору. Знову зробила реверанс і пішла у своє ліжечко.

- А от собачку я б взяла... Скільки вона коштує?

- Мільйон! - сердито сказала Мама.

- Уся сім'я скажена! Яка кішка, така і хазяйка.. Дикі грубіяни!

Багіра про всяк випадок сиділа на дереві і раділа, що й сьогодні її не забрали у добрі руки... Аж раптом з дерева побачила Мурчика! Грозу всього району! Цей злий кіт зайшов на їх подвір'я. Це він ображав Піраточку. І Мусю, і Ташку, і Марселіну! Казали він дуже сильний і не знає жалю! Його боялися усі! Так, дійсно, цей Мурчик був завеликий для звичайного кота. І хутро у нього було дуже пухнасте, не продереш! Тільки он на вухах подряпини.. Мабуть, хтось його поранив..

І у цей час вийшла Піраточка.

- Спускайся! Мама печиво насипала!

- Тікай скоріш! Мурчик у дворі! Ой!

Піраточка озирнулася і побачила злого кота позаду. Він вигнув спину і зашипів.

- Я зараз покличу Маму і вона поб'є тебе тапком!

- Не встигнеш! - прогарчав кіт і з усієї сили дряпонував Піраточку по носику.

Бідна собачка запищала від болю. На носику з'явилися крапельки крові... Піраточка почула кроки Мама. Але...

Вона побачила як з дерева зверху летить Багіра!

- Гавкай щосили і кусай його за жирну....

Піраточка зрозуміла, за яку жирну частину тіла треба кусати

Мурчика!

Багіра якраз впала Мурчику на голову і вчепилася в його вухо! Піраточка забула про кров на носику, згадала, що вміє гавкати і кинулася кусати за те місце, що наказала їй Багіра! Мурчик оторопів! Якесь мале кошеня, яке менше за нього утричі... Якась полохлива собака... Кусають його з усієї сили з двох сторін! За поранені вуха! За його спину! І нижче! Мурчик завив, заволав, і кинувся тікати! Але Піраточка бігла за ним і гавкала, а кошеня наздогнало, застрибнуло на спину і, тримаючись гостими кігтями, їхало верхи і кусало вуха! Такого сорому Мурчик не міг витримати! На таке видовище збіглися всі коти, яких він ганяв і бив!

- Ой! Подивіться! Мале кошеня і сама добра собачка, яка не чіпає навіть горобців, побили Мурчика! Мурчик! Ти тепер кінь для кошенят? Можна на тобі покататися? - і всі сміялися...

І найгловніше. На ганку стояла Мама з капцем у руках, щоб рятувати свою улюбленицю і побачила, як Багіра мстилася за свою подругу і захищала її.

Ввечері Мама сказала:

- Хай і справді живе з нами це маленьке Чортеня... Тобто, Багіра. У нас же свій двір. Місця вистачить.

- От і добре, - сказав Тато. Він вже давно хотів, щоб кошеня було з ними. Тато ж просто обожнював котиків.

Піратка дуже пишалася собою! Вона гавкала! І не злякалася

найзлішого kota у їх районі. Його ж боялися усі! А вони з Багірою його побили і прогнали.

- А як ти гадаєш... Чи вийде з нас справжня банда? - запитала Багіра. - Як у Мусі... Тільки хто з нас буде отаманом?

- Давай разом будемо отаманами! У нас разом гарно виходить!

- Як я і мріяла.. - промуркотіла Багіра, - тільки не уявляла, що у нас буде котячо - собача банда. Навіть, крутіша ніж у Мусі. Ніхто не міг Мурчика побити, а ми змогли!

- Тому що ми - справжні друзі! - відповіла собачка.

- Так!

А дружба теж може творити дива. Зробить полохливу собачку - сміливою, а маленьке кошеня - дуже хоробрим!

Пухнастики не могли заспокоїтися і товклися до самого ранку. Їли печиво, яке закопала Піраточка і раділи своїй перемозі.

10 *І початок нової історії.*

Минув рік. Багіра перетворилася на сусідські красуню. Її хутро сяяло немов шовк, довгі вуса, пухнастий хвіст, жовто - золоті очі приваблювали увагу перехожих, коли вона сиділа на паркані і мружилася на сонечку. Але лише хоч хтось намагався погладити - вона випускала свої кігті і шипіла, як справжня хижачка! Наче дика пантера, вона граціозно перестрибувала з гілки на гілку, вмощувалася щоб оглядати свої території і задоволено муркотіла. Кішка рухалася швидко, тихо і кожен рух був красивим і точним. Мишей у дворі більше не було і вона бігала на полювання у сусідські подвір'я. Всі знали цю небезпечну красуню. Люди хвалили, що вона ловить мишей та навіть пацюків, а коти не чіпали, бо знали, що це та сама кішка, що побила хулігана Мурчика ще у дитинстві.

Коли Піратка йшла на прогулянку, Багіра проводжала її до кінця вулиці і сиділа на паркані, чекаючи повернення своєї подруги. Вони разом гуляли по подвір'ю і робили огляд території.

Одного тихого теплого вечора пухнастики сиділи у траві і

спостерігали, як сідає сонечко.

- Навіть твоя шубка сяє рожевим у цих промінях! -
посміхнулася Піратка.

- То виблискує твоє красиве платтячко! І сяє на мене! А все ж
таки ми з тобою гарна банда! Тільки маленька...

- Та ми і вдвох можемо впоратися. Ми ж сміливі, і до того ж
хоробрі.

- І ще справжні друзі! Ой! Чуєш.... Хтось пищить....

Піраточка підняла свій носик і понюхала...

- Так, он там, йди за мною.

Вони підійшли до паркану, звідки йшов писк.

- Ой, дивися, щось біле і маленьке... Та це ж....

- Кошеня! - сказали друзі разом.

Так, у траві ховалося крихітне біле кошеня. Воно було таке мале, що навіть не трималося на лапках. Воно розгойдувалося у різні сторони і пищало. Хитаючись, мале пішло до своїх рятівників і сіло між ними.

- Ой! Яке мале! І блохасте! Фу, - сказала Багіра.

- Та ти такою ж була! - засміялася Піраточка, - такою ж малою і блохастою.

- Невже? Слухай, як раз нам у нашу банду потрібен ще один розбійник...

- Воно дуже мале для розбійника.

- А ми будемо годувати його вітамінізованим печивом, будемо піклуватися... У твоєму ліжечку як раз вистачить місця! Ми його зігріємо і цей білий пухнастик буде рости з нами.

Кошенятко дивилося, задравши голову на двох великих та красивих тварин, від яких гарно пахло чимось смачним, і готове вже було йти за ними куди завгодно.

Піраточка почухала за вушком.

- Ти ж знаєш... Мама буде проти..

Багіра на мить замислилася.

- Так... Але ж Тато буде за!

І три тваринки, щасливо піднявши хвости, зайшли у будинок.

